Alles is weg

Anke Kranendonk
Lieke Kranendonk

Alles is weg

Amsterdam · Antwerpen · Em. Querido's Uitgeverij B V · 2008

www.queridokind.nl
www.slashboeken.nl
www.slashboeken.hyves.nl
www.ankekranendonk.nl

Mixed Sources
Productgroep uit goed beheerde bossen en andere gecontroleerde bronnen.
www.fsc.org Cert no. SCS-COC-001256
© 1996 Forest Stewardship Council

Copyright text © 2008 by Anke Kranendonk. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Studio Ron van Roon
Omslagbeeld Hollandse Hoogte

ISBN 978 90 451 0648 9/NUR 284

Ahoy

Het is feest. En iedereen gaat mee.

Fae, Billy, Patrique, Jason, Gonneke. En Mark.

Dat is één auto vol.

Er is nog veel meer feest, dat gaat in de tweede auto. Mo, Trúc, Dolores en haar vriend, die een rijbewijs heeft.

De derde auto is ook al vol feest. Charley, Dammetje, Prissila, Maarith en Rafael. Hij is net geslaagd voor zijn rijexamen.

Met zijn allen naar de Red Hot Chili Peppers in Rotterdam.

Het dak gaat eraf.

Drie auto's vol vrienden uit Baarn.

In de auto van Mark is het toch een beetje krap. Voorbij Utrecht wordt er gestopt. Roken, biertje, pissen. Daarna gaat Billy in de derde auto.

Onderweg verliezen ze elkaar uit het oog; de een scheurt harder dan de ander.

Maar dat maakt niet uit. Op het parkeerterrein van Ahoy worden ze door verkeersregelaars naar een parkeerplek gewezen. Met vijftien mobiele telefoons vinden ze elkaar voor vak Zuid, de F-side.

Vanuit het immense gebouw is de muziek al te horen. Het wordt te gek, vanavond.

Fae steekt een sigaret op en kijkt lachend naar haar vrienden, die in een kring om haar heen staan.

En naar Mark.

Haar nieuwe liefje.

Ze trekt eens flink aan haar sigaret. Achter haar is de rij snel gegroeid, het hele parkeerterrein staat vol. Hoeveel bezoekers kunnen er eigenlijk in zo'n hal?

Langzaam schuifelt iedereen naar de ingang van de hal.

Bij de deur wordt Charley apart genomen. Hij wordt gefouilleerd. Ze moeten altijd de neger hebben. Maar hij lacht erom en knikt de politieagente vriendelijk toe.

Als er iemand geen boef is, is het Charley.

De volgende. Fae natuurlijk.

Zij wordt ook gefouilleerd.

Heeft zij weer.

Veertien koppen zijn op haar gericht en lachen haar uit. Zou ze een wapen bij zich hebben, een vlindermes misschien?

Fae? Een mes? Bij het idee piest ze al in haar broek.

Opgewonden lopen ze door de nauwe gang tot in de hal.

Het is zo goed als donker binnen, het decor en de instrumenten op het podium zijn nauwelijks te zien. Het kabaal van voetstappen op de tribunes overstemt de geluiden van de muziek die alvast uit de boxen schalt, en van de pratende mensen. Mannen in nette pakken en met een microfoon voor hun mond begeleiden de mensen naar hun plaatsen.

Bij vak F staat ook een man met een microfoontje. Hij controleert de kaarten; met een zaklamp schijnt hij zichzelf bij terwijl hij hardop de nummers van de stoelen leest.

Daarboven, wijst hij. Helemaal in de nok.

Met zijn allen stampen de vijftien vrienden naar boven.

Hoger en hoger.

Fae hijgt ervan. Tenslotte beklimt ze niet elke dag een metershoge trap.

Eindelijk is ze boven. Ze staat stil, moet op adem komen, wacht totdat anderen voor haar hun plaats hebben gevonden.

Ze draait zich om en kijkt in de donkere diepte.

Plotseling begint alles om haar heen te draaien. Fae ziet haar vrienden niet meer, de tribune is weg. Het kabaal verdwijnt.

Voor haar is een groot donker gat.

Ze staat op de brug, tegen de reling geleund. En daar gaat hij.

Razendsnel valt hij naar beneden. Hij kijkt haar aan, terwijl hij nog sneller valt en Fae ver vooroverbuigt, maar ze kan hem niet meer pakken. Hij blijft haar aankijken. Uit zijn ogen spreekt één wanhopige vraag: Fae, jij redt me toch?

Hij valt dieper.

Het gaat zo snel.

Nog dieper. Steeds verder weg.

Met een onhoorbare plons valt hij in het water.

Er komen luchtbellen, tien, vijftien.

Dan is het water weer rimpelloos, stil en zwart.

Faes keel klemt zich dicht.

Het donkere water vult de ruimte, slurpt haar op.

Haar oren suizen. Ze krijgt geen adem meer. Alles loopt door elkaar, de stemmen, de diepte, zijn ogen, iemand die haar roept. Iemand die haar opvangt. Haar dunne slappe lijf.

'Fae, wat is er?'

Ze kan nog maar één woord zeggen: 'Muis.'

Muis

‘Kom van die bedden af, Muis!’

‘Ik ga niet naar school!’

‘Kom nou.’

‘Nee!’

‘Je moet.’

‘Maar ik ga niet.’

Muis springt door, vanaf een hoog bed naar het bed van zijn tweelingbroer. In de deuropening staat zijn moeder, met Muis’ broer aan haar hand. Patrique is keurig gekleed en zijn haren staan stijf van de gel.

‘Hou op!’ zegt zijn moeder. ‘Je moet naar school, het is bijna half negen. Je kunt toch niet te laat komen op je eerste schooldag.’

‘Maar ik ga niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ze binden je vast.’

‘Wie zegt dat?’

‘Billy, hij weet het, hij zit al op school.’

‘Muis, dat is niet waar, dat kan hij niet verteld hebben.’

‘Wel. En je moet precies doen wat de juf zegt.’

‘Ja natuurlijk. Kom nu van die bedden af.’

‘Ga maar alleen met Patrique. Ik ga niet naar school, nooit!’

Plotseling laat zijn moeder Patriques hand los en stapt de kamer in. Muis springt recht in haar armen. Ze vangt hem op, hij slaat zijn armen om haar nek en klemt zijn benen om haar middel.

‘Waar ben je dan zo bang voor, mijn Muisie?’ fluistert ze.

Muis duwt zijn neus in het kuiltje van haar sleutelbeen. ‘Dat ik moet plakken,’ mompelt hij.

Met een hand ondersteunt ze Muis, met haar andere hand wrijft ze over zijn haren. ‘Zal ik vragen of je niet hoeft te plakken?’ fluistert ze in zijn oor.

Muis knikt, terwijl zijn hoofd verstopt blijft in de hals van zijn moeder.

‘Zal ik vragen of je naast Fae mag zitten, die ken je tenminste.’

Weer knikt Muis, net op het moment dat zijn broertje vanuit de deuropening roept: ‘Ik zit al naast Fae.’

Plotseling hangt Muis niet meer om de hals van zijn moeder, maar rollen de twee jongens vechtend door de kamer.

‘Ik zit naast Fae!’ roepen ze door elkaar heen. ‘Ik ben op Fae!’

‘Niet, ik ben op Fae.’

‘Ze is lekker toch op mij.’

Hun moeder aarzelt geen moment. Ze grijpt de twee jongens bij een bovenarm en trekt ze overeind.

‘Hou op,’ zegt ze streng. ‘Jullie zijn vier jaar. Waar hebben jullie het over? “Op Fae, op Fae.” Fae is gewoon het zusje van Billy en Billy is jouw vriend, Muis. Zo staan de zaken. Net vier jaar, en dan al verliefd op het zusje van je vriend. Kom, we gaan!’

Alle kinderen zitten al op hun plek als Patrique en Muis de klas in komen.

‘Hoi,’ zegt Patrique tegen de juf. Zijn bolle wangen glimmen. Stralend kijkt hij om zich heen en zwaait naar Fae, die achter in de klas zit.

Muis blijft dicht bij zijn moeder staan. Met een vinger

in zijn mond bekijkt hij de kinderen uit de klas, terwijl hij ondertussen de rok van zijn moeder omhoog friemelt.

De juffrouw knielt voor hem neer en kijkt hem vriendelijk aan.

'Hoe heet je?'

'Muis,' zegt Muis zacht.

'Muis?' vraagt de juf en kijkt verbaasd naar zijn moeder.

Zij schudt haar hoofd. 'Hij heet Maurice, maar dat kon Patrique vroeger niet zeggen, hij maakte er Mois van. En omdat het zo'n kleintje bleef, werd het vanzelf Muis. Mijn Muisie.'

'Ik ben juf Suzette,' antwoordt de juf. 'Of juf Susie,' voegt ze er lachend aan toe. 'Waar wil je zitten?'

Muis trekt zijn schouders op. 'Ik wil niet,' zegt hij.

'Jawel.'

'Nee, ik ga niet naar school.'

De juf gaat even staan om haar stijf geworden knieën te strekken. 'Ken je hier iemand?' vraagt ze lief.

Muis knikt. 'Fae.'

'Wil je naast haar zitten?'

Muis knikt, maar verzet geen stap. Totdat hij ziet dat zijn broer naar de lege plek naast Fae wandelt. Snel laat Muis zijn moeder los, loopt de klas in, duwt zijn broer aan de kant, en ploft naast Fae op de lege stoel.

Muis zit. Hij kijkt naar zijn vriendinnetje. Ze luistert met haar handen onder haar kin naar de kinderen die om de beurt hun naam mogen zeggen.

Maarith is Maarith, Jason is Jason, Dolores is Dolores en Trúc is Trúc.

'Trúc?' roept Dolores brutaal.

'Ja, Trúc, dat is een naam uit Vietnam. Zijn vader en moeder zijn hier vroeger met een boot gekomen.'

‘Wij hebben ook een boot,’ zegt Dolores.

‘Dat is een ander soort boot,’ zegt de juf.

Muis ziet dat Fae een klein paars plekje bij haar neus heeft. Het is zo verschrikkelijk saai op school, de juf praat maar en praat maar, dat Muis niets anders kan doen dan naar het paarse vlekje van zijn vriendin te kijken.

Ineens gaan de kinderen staan en tillen hun stoel op. Ze zetten ze in een kring en gaan weer zitten. Alweer stilzitten? Zie je wel dat de school saai is. Straks moeten ze ook nog gaan plakken.

Muis schuift zijn stoel ook naar achteren, gaat staan en loopt de klas uit. De gang door, de school uit.

Naar huis.

Na een week loopt Muis niet meer weg van school. Hij wil best blijven, als hij maar de hele dag mag tekenen, samen met Fae.

Patrique is inmiddels naar een andere klas verhuisd. De broers lagen voortdurend vechtend in de poppenhoek.

Fae en Muis hebben allebei een tekenvel voor zich liggen. Fae tekent een huis, zoals ze er al vele heeft gemaakt en Muis maakt weer eens dikke ronde krassen. Als hij naar zijn eigen strepen kijkt, begint hij te lachen.

'Kijk Fae!' roept hij en geeft haar een por waardoor er een dikke haal door haar huis komt.

'Wat doe je?' roept Fae.

'Een kut!' roept Muis. Stralend wijst hij op een rondje dat hij op zijn witte vel papier heeft getekend.

Fae wordt direct knalrood.

Muis maakt er twee grote rondjes bij. In elk ervan zet hij een stip.

'Tieten!' roept hij triomfantelijk.

'Wat zeg je daar?' vraagt juf vanuit de hoek. Ze heeft een pop op haar schoot en kijkt bestraffend naar Muis.

'Niets!' roept Muis terwijl hij zijn neus dichtknijpt om niet in lachen uit te barsten.

Fae buigt zich over haar eigen tekening, maar al snel krijgt ze weer een por.

Nu heeft haar vriendje een lange ovaal getekend.

'Een piemel!' giert hij.

Weer krijgt hij een standje van de juf, maar dat maakt

Muis niets uit. Hij pakt een geel potlood en zet een streep onder zijn zojuist getekende piemel.

'Pies!'

De twee kinderen liggen dubbel.

Nu maakt Fae in haar huis een klein vierkant. Ze tekent er twee dikke bollen in. Met een bruin potlood maakt ze er een dikke klodder onder.

'Poep!' roept ze.

'Kijk eens, juf!' zegt Muis, als de juf ineens bij hun tafeltje staat. 'Een kut!'

De juf trekt haar lippen samen. Ze draait zich naar alle kinderen toe en klapt in haar handen.

'We gaan buiten spelen, leg je spullen maar neer.'

'Blijf jij even hier mij bij?' vraagt ze aan Muis.

Buiten fietst Fae op een kar.

Zou Muis nu op zijn kop krijgen? Mag hij nu voor straf niet naar buiten? Dan gaat hij vast weglopen, net als verleden week.

Plotseling botst er iets tegen haar kar. Fae kijkt achter zich en ziet Patrique scheef in zijn kar hangen.

'Wat doe je?' roept hij. 'Ik ging heel hard en nu niet meer.'

'Ik deed het niet expres,' zegt Fae geschrokken.

Patrique stapt van zijn kar af en loopt naar Fae toe. 'Is niet erg hoor,' zegt hij. 'Wil je een kus?'

'Een kus, waarom?'

'Ik vind je lief.' Zijn bruine wangen worden rood.

'Ik jou ook,' zegt Fae.

'Kom.' Patrique pakt Faes hand.

'Waar naartoe?'

'De bosjes.'

'Dat mag toch niet?'

‘Wij wel,’ antwoordt Patrique. ‘Kom maar.’

Fae kijkt een paar keer achterom. Haar juf is nog niet buiten en de andere juf let niet op.

Bij de bosjes aangekomen, bukt Patrique zich en trekt Fae mee. Als ze samen op hun hurken zitten, kijkt Patrique Fae aan met zijn mooie bruine ogen.

‘Hi hi,’ zegt hij.

Faes buik begint te rommelen. Ze buigt een beetje verder in elkaar en giechelt mee.

‘Hi hi, Fae,’ zegt Patrique en ineens geeft hij haar zomaar een kus op haar wang. Meteen sluit hij zijn ogen, keert zijn wang naar Fae toe en wacht af. Snel geeft Fae hem een kusje terug. Haar hart bonkt ervan.

Patrique doet zijn ogen weer open.

‘Ik vind je lief,’ fluistert hij. ‘En nu een op mijn mond.’ Met zijn lippen komt hij dicht bij Fae.

Fae begint te lachen. ‘Het staat heel stom,’ roept ze. ‘Met die lippen!’

‘Je moet niet kijken. Ogen dicht.’

Vooruit, Fae sluit haar ogen en wacht, totdat ze twee lippen op haar neus voelt.

‘Mis!’ giert ze. ‘Nog een keer.’

Patrique doet het nog een keer. Hij tuit zijn lippen en sluit zijn ogen. Fae heeft zin om snel weg te lopen, maar dat is zielig voor Patrique. Dus tuit ze ook haar lippen en door twee spleetogen kijkt ze waar de mond van Patrique is. Daar komen ze, twee zachte lippen tegen die van haar. Fae sluit haar ogen nu helemaal en met de handen in haar zij, kust ze de jongen die tegenover haar zit.

Ineens steekt hij zijn tong naar buiten. Fae trekt meteen haar lippen terug.

‘Wat doe je?’ roept ze.

‘Met de tong,’ antwoordt Patrique. ‘Dat deed mijn tante ook, bij haar vriend.’

‘Bah,’ zegt Fae. ‘Dat is hartstikke vies. Kom we gaan.’ Ze pakt de hand van Patrique en trekt hem mee het schoolplein op.

‘Ik vind je lief,’ zegt Patrique nog een keer en dan loopt hij regelrecht op Muis af.

‘Ik heb gekust!’ gilt hij. ‘Met Fae!’

Daar staat Muis met een schep in zijn hand. Beteuterd kijkt hij van Fae naar Patrique.

‘Gekust?’ vraagt hij.

Patrique knikt opgewonden. Fae zegt niets.

‘Toen ik binnen was? Kom je nou niet meer naast me zitten?’ vraagt Muis.

Fae kijkt hem aan. Snel slaat ze haar armen om hem heen en geeft hem een klapzoen.

Het is een lekkere warme woensdagmiddag, de zon schijnt door de verkleurde bladeren, aan de takken boven de vijver hangen grote spinnenwebben.

Billy poert met een stok in het water, op zoek naar goud en Muis slingert aan een tak boven de vijver. Dat doet hij nu al een halfuur en hij is er nog steeds niet in gevallen.

Fae zit met haar rug naar de vijver toegekeerd met een schetsblok op haar schoot het flatgebouw aan de overkant van de weg na te tekenen. Ze oefent in perspectief tekenen, want als ze later architect is, moet ze dat goed kunnen.

Naast Fae zit Patrique. Hij neemt zo af en toe een bastognekoek uit het pak en stopt hem in zijn mond. Terwijl hij kauwt, gromt hij van genot.

Dammetje, een jongen uit de buurt, heeft met een stokje een dambord in het zand getekend en oefent zijn nieuw geleerde zetten. Dammetje zegt nooit zoveel, Fae denkt dat hij ontzettend intelligent is en er geen plaats in zijn hersenpan voor woorden is.

Alle vrienden zijn er, Gonneke, Maarith, Dolores en Jason. Ze liggen allemaal in het gras een beetje te niksen.

Fae tekenend, lijntje voor lijntje. Ze voelt dat Patrique naar haar kijkt, zonder iets te zeggen, al minutenlang.

Als ze even naar hem kijkt, lacht hij verlegen.

'Je doet steeds je hand boven je hoofd,' zegt hij.

'Anders zie ik te veel schaduwen.'

'Wil je die niet tekenen?'

'Nee, omdat ze steeds veranderen.'

Iedere hoofdbeweging die ze maakt, bestudeert Patrique. Als ze een haar uit haar mond wegtrekt, ziet hij dat. Als ze al haar haren bij elkaar bindt en ze achter op haar T-shirt legt, ziet hij dat ook.

Zelfs als Dolores naast hem komt zitten, blijft hij naar Fae kijken.

'Wil je een koek?' vraagt Dolores aan Patrique. 'Hier, neem maar, ik heb een heel pak bij me.'

Dat laat Patrique zich geen tweede keer zeggen. Hij vouwt zijn eigen pak dicht en neemt een eierkoek van Dolores.

'Lekker,' zegt hij.

'Wil je er nog een?' vraagt ze, als zijn mond nog vol is.

'Lekker.'

Fae schiet in de lach. 'Hé Bolle Gijs, denk je om je lijn?'

Meteen legt Patrique de eierkoek terug, maar Dolores houdt het pak omhoog.

'Neem maar, is lekker. Wat ik vragen wou: Wil je verkering met me?'

Even kijkt Patrique naar Fae, maar Fae kijkt niet op. Dan pakt hij toch maar een koek.

'Ja,' antwoordt hij. 'Lekker.'

Er kraakt een tak, er volgt een schreeuw. Iedereen draait zich om en ziet Muis met een rare sprong op het grasveld belanden.

'Gered!' roept hij.

Op dat moment komt Trúc aangelopen. Hij heeft een jongen bij zich.

'Hé Muis!' roept hij. 'Ik heb een nieuwe vriend voor je.'

Vlak voor Muis blijven de jongens staan. 'Kijk, dit is hem, hij is echt gek in zijn hoofd,' zegt Trúc tegen de nieuwe jongen.

‘Hé,’ zegt Muis. ‘Wie ben je? Hoe oud ben je?’

‘De lachende neger,’ antwoordt Trúc. ‘Hij doet aan hiphopdans.’

‘Hip hop? Hip hop?’ Muis springt als een konijn omhoog. ‘Hip hop.’

‘Niet zo,’ zegt Trúc. ‘Doe eens voor.’

De jongen gaat op zijn hurken zitten, begint te springen, zet een hand op de grond, duwt zichzelf in handstand en springt weer op zijn voeten.

De jongen kijkt even om zich heen, ziet alle mensen die bij hem zijn gaan staan en lacht.

‘Woo!’ gilt Muis. ‘Doe nog eens wat! Hé man, wie ben je, hoe heet je, waar kom je vandaan? Ik ken je niet.’

‘Ik ben Charley,’ zegt de jongen. ‘Ik woon daar bij de flats. Ik kom uit Amersfoort.’

‘Man!’ roept Muis die het eerste wereldwonder heeft gezien. ‘Hoe kan je dat?’

‘Geleerd.’

‘Hij komt bij ons in de klas,’ zegt Trúc.

Muis bekijkt Charley van onder tot boven. ‘Zo groot,’ zegt hij. ‘Hoe oud ben je dan?’

‘Elf, maar ik ben blijven zitten.’

Muis sist bewonderend tussen zijn tanden. Even, één tel maar, is hij stil. Dan zegt hij: ‘Kom, we gaan.’

Fae stopt haar schetsboek in haar rugzak, net als de anderen pakt ze haar fiets uit het gras. Trúc springt bij Muis achterop, en Charley bij Billy.

In optocht gaan ze op pad, door de straten van Baarn. Niemand weet waarheen, allemaal volgen ze Muis. Slingerend rijdt hij over de weg. Zo af en toe, als er een lege kliko langs de kant staat, geeft hij er een trap tegenaan, zodat ie met een klap omvalt. Als hij er net niet bij kan met zijn korte benen, krijgt de kliko de genadetrap van Billy.

Totdat Muis ineens op zijn rem staat.

Bij de rivier, achter de zandafslag, waar de schepen aanmeren om hun zand en schelpen te lozen, staat een huis.

In een grote tuin, omgeven door dichtgegroeide struiken, ligt het er verlaten bij.

Muis gooit zijn fiets tegen een struik en loopt de tuin in.

Trúc blijft bij de andere kinderen staan. Billy heeft zijn fiets aan Charley gegeven en loopt met Muis door het hoge gras. Ooit liep er een pad naar de voordeur, maar dat is nu overwoekerd door onkruid.

De twee jongens stampen het gras plat, komen bij het huis en loeren naar binnen.

Fae blijft bij haar fiets staan wachten, klaar om weg te rijden, als er gevaar dreigt.

Dolores komt naast haar staan.

'Mag ik hem?' vraagt ze aan Fae.

'Wie?'

'Patrique.'

'Moet je hem vragen.'

Dolores draait zich om en loopt weg.

Fae zet haar fiets op de standaard en gaat de tuin in. Muis is naar de deur gelopen, hij trekt hem met een ruk open en wil naar binnen gaan.

'Kijk uit!' roept Fae. 'Misschien is er iemand.'

Muis loert naar binnen. 'Ik zie geen pest,' zegt hij. 'Maar het stinkt als een otter. Er ligt een lijk, denk ik.' Hij stapt naar binnen en is weg.

Nu staat Gonneke naast haar. 'Wat denk je?' vraagt ze. 'Maak ik een kans bij Billy?'

Met een ruk draait Fae zich naar Gonneke.

'Ja.' Meer kan ze niet zeggen. Maarith komt aan de andere kant van Fae staan.

'Leuke jongen, die neger,' zegt ze.